

Folk brukar säga att måndagar är värst. Jag håller inte med. Jag tycker att tisdagar är värre. Måndagen har en viss charm, det är som ett nyår i miniatyr. Ett väldigt misslyckat nyår, absolut, där man måste jobba, och det börjar om varje vecka, men likväl. Det går med lite fantasi att säga ut med det gamla och in med det nya. Först på tisdagen så inser man faktiskt att det inte kommer något nytt, nej det är likadant som veckan innan. Det är då den där illavarslande känslan smyger sig på, att livet inte kommer att bli bättre än det här. Den känslan, den infinner sig på *tisdagar*. Det är en riktig skitdag, tisdag.

Men det hinner jag inte grubbla på nu, man har inte ens tid att vara grinig längre, för nu, nu jag måste upp. Likt varje morgon envisas jag med att ligga och dra mig en halvtimme för länge, så när jag väl går upp måste jag stressa i mig en torr, intetsägande smörgås, bränna mig på teet som inte hunnit svalna, och tidningen, som kostar över femhundra kronor i månaden, den kan jag glömma att jag hinner läsa. Så mycket för att tillhöra den bildade medelklassen, tänker jag, samtidigt som jag snörar på mig skorna och går ut i världen.

Morgonpromenaden till jobbet, det är dagens höjdpunkt. Även om jag avskyr att gå upp tidigt, och har ett förfärligt morgonhumör, så uppskattar jag verkligen morgonen. Det är uppfriskande att se staden vakna till liv. Luften känns klarare på morgonen. Frisk och kall. Den väcker en till liv. Särskilt morgonar som denna, en novembermorgon, när jag kan se soluppgången ifrån köksfönstret, är svårslagna. Under en kort sekund mår jag faktiskt bra, men sen kommer jag ihåg att jag måste jobba och allt blir åter svart. Typiskt. Men i vilket fall som helst så har jag en tjugo minuters promenad till jobbet och jag tänker minsann njuta av varenda sekund tills jag kommer fram till Rosenlundsgatan 4.

Allt eftersom jag går börjar jag reflektera. Över mig själv, min situation och hur saker och ting har blivit som de blev. Jag var inte förberedd på det här. Ett liv som alla andras. Ett liv där varje dag är den andra lik, där tiden tycks försvinna, gå fortare och fortare, rinna mellan ens fingrar, samtidigt som vissa dagar aldrig vill ta slut. Tid är värdefullt, det lär man sig, men likväl känns det som att man aldrig har tid för att göra det man egentligen vill. Man har inte tid. Jag var inte beredd på det här, jag hade förväntat mig något annat. Det var lättare när man var student. Då fanns det ett syfte, man var på väg någonstans. Om det var en akademisk karriär, ett intressant jobb, eller kanske att ens dröm någon gång skulle slå in, det var irrelevant. Det viktiga var känslan av att vara ung, på väg och igång. Vi var den generationen som skulle förändra världen till det bättre. Våra liv skulle vara fyllda av glädje, hopp och ambition. Vi skulle aldrig bli som dem. De bittra statliga tjänstmännen, fastlåsta vid sina skrivbord, stämplade papper och reciterade regler, djupt missnöjda med sina liv, som tog varje tillfälle att gnälla över något som egentligen var irrelevant. Vi var annorlunda, det visste vi och vi skulle aldrig acceptera något som inte gav oss lycka och framgång. För det har vi ju matas med. Att hårt arbete och en orubbad vision kan ta dig dit du vill. Så länge du är ambitiös och har talang, ja då kommer du också att lyckas. Det finns en illusion där någonstans. En illusion att du å ena hand är fri och då mästare över ditt öde, samtidigt som du å andra hand inte är bättre än någon annan. Du har, precis som alla andra, samma förutsättningar för att lyckas, men ansvaret det ligger på dig och ingen annan. Det är en paradox där du både anses vara speciell, men heller inte ska tro dig vara förmer. Denna orubbade tro får oss att bortse ifrån den krassa verkligheten att vissa faktiskt är bättre än andra. För så är det ju någonstans, det finns en hierarki. Vi pratar aldrig om den, men vi är alltid på vakt, för du kan närsomhelst falla. Din plats i detta är under ett konstant hot, det är vi medvetna om och här kommer den motsatta historien in, som står i kontrast till myten om den framgångsrike. Historien om förloraren. Förloraren, som är lat, som tittar för mycket på tv, som aldrig får något

gjort, som aldrig engagerade sig i skolan och nu sitter med ett skitjobb. Förloraren, som fastnade i droger, umgicks i fel kretsar och trasslade in sig i skulder. Förloraren, som sitter på en gatubänk till allmän beskådan, där sitter han, stackaren som misslyckades. Likväl fyller förloraren en viktig funktion i samhället. Han statuerar ett exempel på vad som kan hända med oss. Om vi inte spelar med, böjer huvudet och säger ja. För vi kan alla vackla. Sjukskriva oss, kugga en tenta, lägga sig för sent och sova för länge, ja ibland så skiter vi i det. Men att falla så gränslöst som förloraren, det vågar ingen. Vi vet alla om hur det kan gå och minns alltför väl om den dagen i grundskolan när vi fick besök av en drogfri narkoman som berättade om hur allt började med haschet. Det kan hända oss om vi skiter i det lite för mycket. I kontrast får vi nästa vecka besök av Eriks mamma, överläkaren, som berättar utförligt i detalj om hur viktigt hennes jobb är. Vi begrundar henne i avund, för detta är en historia om hopp: vi kan ju alla bli som henne. En god samhällsmedborgare. En förebild. Så har vi fått det förklarat för oss: antingen så lyckas du, eller så gör du inte det och det är helt och hållet upp till dig. Du är trots allt fri och du lever i en demokrati. Historierna, dessa moderna myter, de kommer att återberättas för oss om och om igen tills den dagen då vi märker att allt bara var skitsnack.

Jag förstod det idag, denna vackra tisdagsmorgon. Allt hade varit en lögn, för jag, jag var varken eller. Jag var beredd på framgång, det tror jag i alla fall, och jag är säker på att jag hade lyckats med att vara en alldeles suverän loser, ja i ärlighetens namn har jag halvt förberett mig på att någon gång av livet hamna i rännstenen, men det här. Det här intetsägande mitt-i-mellanlivet. Det var det ingen som kom och berättade om. Ingen förvarning, ingen förklaring utan helt plötsligt så var mitt liv precis som alla andras. Helt normalt. Men jag har ju en masterutbildning? Ja vem fan har inte det. Men jag är ju någorlunda intelligent? Folk brukar ju till och med säga att jag är så kreativ och ambitiös. Ja det kanske stämmer, jag är la inte helt tappad, men om man jämför med andra, de som faktiskt gör något med sina liv, då är jag på sin höjd en medelmåtta, en regelrätt Svensson. Jag är inte ens särskilt cool. Det slår mig med en oväntad kraft. Jag jobbar som antagningshandläggare. Det är ett jobb helt utan möjlighet till avancemang. Jag kommer på sin höjd att bli en mellanchef, som tar skit ifrån de anställda, skit ifrån chefen och med min tur, skit ifrån familjen. Mitt bästa framtidsscenario är alltså att jag får mer ansvar för ett jobb som mer eller mindre hatar, samtidigt som jag dessutom måste hantera allt annat trams som chefer måste stå ut med. Hur i hela friden hamnade jag här? Jag hinner inte ens göra musik längre. Det brukade ju åtminstone muntra upp, men nu är det bara förknippat med ångest för att jag aldrig hinner med.

Nej det här gick ju inget vidare. Det är som att jag plötsligt inser att mitt liv nu bara kommer att bestå av att vara en kugge i ett större system. Osynlig utan ett ansikte, jag håller på att bli en av dem som jag för länge sen hade lovat mig själv att aldrig bli. En kontorsråtta som finner nöje i att se på idol. Hur gick det här till? Hur hamnade jag här? Värst av allt är att jag är smart nog att ifrågasätta skiten, men jag är på tok för feg för att göra något åt saken. Om man bara hade varit dum. Då hade jag åtminstone kunnat acceptera min roll i det hela och bara vislat på som vilken idiot som helst. Naturligtvis var jag tvungen att ha lite mellan öronen, så nu måste jag, utöver att uthärda mitt meningslösa jobb, dessutom leva med kunskapen att jag hade kunnat vara något bättre. Varför börjar jag reflektera på det här nu? Nu när de precis har erbjudit mig fast anställning som jag dessutom tackade ja till. Nej det här går ju inget vidare.

Jag hade nu kommit fram till Landala torg och skulle precis korsa vägen. Jag var tvungen att släppa mina tankar och fokusera på att inte bli överkörd när jag gick till övergångsstället vid spårvagnshållplatsen. På andra sidan står det en stor reklampelare som jag tvingas gå förbi varje morgon. Jag avskyr reklam. Min kompis målar graffiti och blev en kväll tagen av polisen. Han åkte dit och åklagaren yrkade grov skadegörelse. Mot en konstnär. Samtidigt får de med pengar köpa sig en del av det offentliga rummet och då kan de sprida vad som helst. Om det så är rasism eller orimliga kroppsideal, det är tydligen okej, för de har betalat för det. Men att måla lite konst på en betongvägg, helt gratis dessutom, det kan man åka in i fängelse för. Jag blev nästan lite upprörd där när jag stod och väntade på att ljuset skulle slå om. Morgonen blev bara värre, men

nu blev det grönt så jag började korsa gatan mot reklampelaren. Idag, såhär i förkylningstider, så var det reklam för medicin. Det som stod affischerat var följande:

KÄNNER DU DIG FÖRKYLD?
SPELAR DET NÅGON ROLL?

KÖP IPREN!
KÖP TVÅ OCH BETALA FÖR EN

NÅGON GÅNG KOMMER DU JU FAKTISKT BLI SJUK!

KÖP

KÖP NU!

Jag vet inte riktigt vad som hände med mig, det kanske har att göra med att det var en tisdagsmorgon, men jag kände faktiskt att det hade gått för långt. Nu gick någon över en gräns och jag kan inte tillåta mig själv att ta all den här skiten. Nu räcker det. Så jag föll ner på knä och började baxa loss gatsten. Förbi går en äldre dam. Hon stannar upp och börjar observera mig där jag sitter och febrilt försöker på loss en av stenarna.

- Det är lättare om du börjar med stenarna i ytterkanten, påpekar hon pedagogiskt för mig.

Jag blev lite ställd. I min yra märkte jag inte ens att någon betraktade mig, och när jag väl blev medveten om det, så var det oväntat att det var se en gammal dam, som till råga på allt ger mig tips på hur man enklast får loss kullersten. Jag måste börja lyssna mer på kurserna om normkritik ges på jobbet tänker jag för mig själv.

- jaha? lyckas jag stamma fram.

- Ja om du vill få loss stenen och sätta igång med lite sattyg så rekommenderar jag verkligen att du börjar med stenarna längst ut förstår du, fortsätter hon lika pedagogiskt som innan. Tro mig, det var så vi gjorde på sjuttioalet, en replik som levereras med en blinkning.

Nu är väl världen allt upp och ner, tänker jag, men vad tusan, det är ju trots allt en tisdag. En tredje person har stannat upp och tittar intresserat. En tjej i min ålder med en enkel uppsyn. Hon är vansinnigt vacker. Håret är tjockt, klippt vid axlarna och hänger fritt. Det har en djup brun färg, ja det är nästan svart. Ögonen är nyfikna och gröna likt en trollskog. Hon har något vilt, nästan upproriskt i blicken. Hjärtat mitt slår en dubbel salut och jag inser att jag precis blev kär. Jag stirrar som ett fån på henne, men lyckas för en gångs skull sansa mig. Ord kändes vid tillfället överflödiga, så jag ger henne istället en sten. Det händer något med oss. Det sprids som ett lugn där när vi står och väger stenarna i handen. Vi ler mot varandra och våra leenden är ärliga, de kommer ifrån hjärtat. Det känns faktiskt som att vi är genuint lyckliga. Sedan nickar vi och damen kastar den första stenen, rakt på den fula Ipremannen.

Det som hände närmast var att saker spårade ur. Det var som att vi öppnade upp portarna till barbarerna, för när folk såg hur vi gjorde motstånd mot denna namnlösa kapitalism, eller att det faktiskt gick att göra motstånd, ja då ville alla vara med. Inte en dag till! En så vacker morgon som denna hade vi alla kunnat göra något bättre med, än att springa iväg och stressa runt, nej nu får det vara nog.

Något hände där på Kapellplatsen, för helt plötsligt var vi inte tre, vi var nu över trehundra. Och alla ville kasta sten. Med den äldre damen i spetsen började vi bryta loss mer. Vi spred ut oss, någon krossade ett fönster, en annan satte fyr på fruktståndet och det bara eskalerade. Snart stod hela torget i brand. Mitt i allt detta var jag, rygg i rygg med min nya kärlek. Vi skrattade, det var som att vi lekte, för nog var det kul att kasta sten. Jag vände mig om och såg att hon tittade på mig. Hon log. Inspirerad tog jag tillfället i akt och kysste henne. Hon kysste mig tillbaka och vi stod där sammanbundna som på ett vykort från apokalypsen, där hela världen stod i brand. Det

kändes som att mitt liv nådde klimax. Kyssen tog slut, vi höll om varandra kort och sen släppte hon mig.

- Vi ses, sa hon i ett löfte om något mer, och gick iväg.

På så många sätt var det ett perfekt avslut, för lika snabbt som att det började slutade också vårt uppror. Det var som att vi alla vaknade upp ur en dröm och verkligheten kom snabbt ikapp en. Vi var ju alla sena till jobbet! Men något hade ändrats inom mig, allt kändes inte lika hopplöst som innan. En sten var satt i rullning.